

Kultur- og debattredaktør Hilde Sandvik

debatt@bt.no

Redaksjon: Liv Skotheim, Egil Horne Mikkelsen og Silje M. Stavrum Norevik.

Utekino i Bergen

I DEN LILLE polske byen Sopot arrangeres det hver dag i juli og august gratis utekino. Dette skaper et levende kultursentrum.

Bergen KrFU mener et slikt tilbud vil kunne være et viktig tilskudd til kulturbyen Bergen på sommertid.

EN UTEKINO vil være et samlingspunkt hvor alle kan sette seg ned og nyte en film i fellesskap med andre.

Dette vil være med på å styrke Bergens posisjon som landets kulturby og internasjonal turistby.

I SOPOT VISER de noen dager lokale filmer. Dette kan adopteres som et verktøy for å promotere norsk film.

Kan dette gjøres i samarbeid med BIFF?

FREDRIK HENRIKSEN,
BERGEN KRUFU

Som sagt i uken

SNART ER valgkampen i gang og partimedlemmene skal forsøke å overbevise velgerne om at de bør stemme på sitt parti. Hvor mange som endrer synspunkt eller skifter parti på grunn av de ulike aktivitetene i valgkampen, er høyst usikkert. Det som i alle fall er sikkert, er at partienes mest ivrige medlemmer kommer til å bruke utallige timer på dette arbeidet.

Denne aktiviteten vil jeg påstå at, har sin rake motsetning i BTs spalte «Som sagt i uken».

PÅ SIDE 2 OG 3 får noen i redaksjonen, syv dager i uken, året gjennom, år etter år, velge ut sitater hvor politikere og politiske kommentatorer siteres på en positiv eller negativ måte.

Når for eksempel Venstres Trine Skei Grande (9. juni) blir sitert med «Jonas Gahr Støre må snart komme ut av gjemmestedet sitt og begynne å ta ansvar for helsesektoren», så tror jeg dette har større påvirkningskraft enn tusenvis av løpesedler i postkassene. BT hadde i 2012 et opplagstall på 76817!

UTVALGET AV sitater har en klar partipolitisk tendens. I vår travle hverdag tror jeg dette er en spalte som leses av mange. Den daglige påvirkningskraften spalten har, må være ganske stor. Som valgkamppararbeider blir jeg svært misunnelig på spaltens ansvarlige redaktør.

I innledningen til valgkampen, oppfordrer jeg derfor BTs redaksjon til å diskutere spaltens funksjon. Av respekt til alle partiers valgmedarbeidere bør man i valgkampen være varsom, og søke større balanse i spaltens utvalg av sitater.

OLE HELGE GUNDERSEN,
SANDSLI

Et sted på veien, i all vår rikdom, har mange mistet en viktig del av barnelærdommen.

Vi er rike og mistenksomme

FATTIGDOM

Catalina Tur Vevele,
Laksevåg

Nesten så jeg ikke får spise, blir jeg kvalm av urett og fattigdom, av all form for organisert kriminalitet; fra tigger-, narkotika- til prostitusjonsvirksomhet. Både i Norge og ellers i verden.

Det er også kvalmende å lese om reaksjonene Lisbeth Iversen og hennes familie har måttet tåle den siste tiden. Som om det å være godhjertet er en negativ kvalitet hos en politiker.

Hvorfor har følelsene blitt så sterke hos noen at man tyr til usakligheter og personlige angrep? Kan landet vårt være så fantastisk godt å leve i? Hva er egentlig koden for lykke?

TIGGERPROBLEMATIKKEN er det ikke enkle løsninger på, men en ting er sikkert: som publikum skånes vi likevel for en langt verre underverden.

At fattigdom og nød eksisterer blant nordmenn er også sikkert. Det er bare det at så mange av oss blir ignorante, eller vil ikke se at andre faktisk har det verre enn oss selv. Man sammenligner seg alltid med mennesker som har det en selv drømmer om. Og jo mer en eier, eller har, jo mer er man redd for å miste. Mistenksomheten og skepsisen gror.

I FJOR SOMMER var jeg på ferie i Nord-Hellas med min greske samboer og vårt felles barn. Der opplevde jeg noen episoder som ga meg noe å tenke på.

På en restaurant en ettermiddag i en mindre havneby: Vi spiser et herremåltid da en ung mann kommer til bordet vårt for å selge roser. Jeg gremmer meg. Får dårlig samvittighet. Får maten i halsen. Jeg hater dette, at tiggere kommer bort til bor-

HELLAS: Turen til Hellas i fjor sommer satt norsk velstand og lykke i et nytt lys. Reaksjonene på Lisbeth Iversen fikk i forhold til tiggerproblematikken er kvalmende.

FOTO: YIORGOS KARAHALIS, REUTERS

det mens jeg spiser. Jeg husker det så godt fra mine opphold i Ecuador og Guatemala. Noen var mer pågående enn andre, noen var barn på 3–4 år. Det var hjerteskjærende.

JEG SER BORT på servitøren som står i døråpningen og har oversikt over restauranten. Jeg synes å lese i blikket hans at han ønsker tiggeren bort – bør ikke forstyrre gjestene. Hellas trenger nå hver gjest de kan få.

Min samboer tar så frem noen mynter og kjøper to roser. Når servitøren rydder av bordet, forteller han at han kjenner til den unge mannen, at det er synd på ham. Han tilhører en familie på åtte som bor i en

varebil. Han prøver selv å hjelpe dem ved å gi dem 10 euro hver søndag av tipspengene han får inn.

PÅ FLYPLASSEN i Frankfurt, på vei til Hellas, henvender et ungt gresk par seg begeistret til vår sønn på tre år. Jeg blir glad og stolt. Etter noen minutter er de like begeistret. Jeg blir litt engstelig.

Hva vil de? Det er best å passe på tingene sine. Kanskje de prøver å avlede oppmerksomheten vår? Det ender med at de gir ham et lite kosedyr som gleder ham gjennom hele flyturen til Hellas. Det var det de ville. Glede ham.

Det samme skjedde igjen i et

par butikker i Hellas. Sønnen vår fikk gaver fra betjeningen. Min tanke var at de sikkert ønsket oss tilbake, selv om jeg syntes at de så oppriktig glad ut over å gi ham noe.

Det var da jeg plutselig skjønte at en del av oss virkelig må gå i oss selv. Og lære av andre.

NÅR DET BLIR mindre å glede seg over materielt sett, må man arbeide hardere på alle måter for å skape sin egen, varige glede. Den indre lykken er det ingen andre enn deg selv som kan ta fra deg. Men det er jo barnelærdommen, ikke sant?

Et sted på veien, i all vår rikdom, har mange av oss mistet den.

Jeg hater at tiggere kommer til bordet mens jeg spiser

Det må bli dyrere å forurense

KLIMA

Kjetil Lund,
statssekretær
Finansdepartementet

Jens Stoltenberg sa i et intervju i BT (1. juni) at det er en sammenheng mellom de siste årenes sterke fattigdomsreduksjon i mange land og veksten i globale klimagassutslipp. Professor Peter Haugan mener i BT (5. juni) at Stoltenberg fortegner situasjonen. «Det er vi som er problemet», skriver han

PROBLEMET ER mer sammensatt enn det. I dag kommer om lag to tredjedeler av verdens utslipp av klimagasser fra fattige land og framvoksende økonomier. Rundt en tredjedel kommer fra de tradisjonelt rike landene.

Samtidig vet vi at vi må kutte de totale utslippene med godt over halvparten innen 2050 for å kunne nå togradersmålet. Selv ikke en professor i geofysikk klarer å kutte over halvparten av en total ved bare å kutte i den ene tredjedelen.

I NORGE HAR utslippsintensiteten i økonomien falt med cirka 40 prosent siden 1990. Utslipp per innbygger har de siste årene falt med cirka 10 prosent. I framvoksende økonomier vokser derimot disse utslippene raskt. Regner man med karbonbindingen fra skog, er utslippene pr. innbygger nå høyere i Kina enn i Norge.

Vi har mye ugjort arbeid for å få ned utslippene ytterligere i Norge. Men skal vi løse det globale klimaproblemet, må vi også

bistå andre land med å legge til for en mer klimavennlig økonomisk utvikling.

HOVEDUTFORDRINGEN for verden på kort og mellomlang sikt er å redusere bruken av kull. Her må vi være pragmatiske i virkemiddelbruken. Selv om kull ikke umiddelbart erstattes med fornybar energi, men med gass, faller utslippene raskt. Det beste eksempelet her er utviklingen i USA.

Den mest anerkjente analysen av verdens framtidige energimiks gjøres av International Energy Agency. I sin siste «Energy Outlook» (2012) viser de ulike scenarier for 2030. Selv i scenariet der verden er på en bane mot å nå togradersmålet, utgjør fossil energi om lag 60 prosent av verdens energibruk. Men det

er langt mindre bruk av kull og langt mer gass.

En stadig større del av Norges petroleumsproduksjon er gass. Klimaeffekten av at Norge reduserte sin produksjon av olje og gass er svært uklart. Det er langt fra sikkert at de samlede utslippene hadde gått ned.

VERDENS DESIDERT viktigste virkemiddel for en lavutslipp økonomisk utvikling, er å prise utslipp av CO₂. Prising av CO₂ øker den relative lønnsomheten til fornybar energi, mens den forverrer konkurransesituasjonen for olje og kull. Få, om noen, politikere har engasjert seg sterkere internasjonalt for at land raskt bør etablere systemer for å prise utslipp av CO₂ enn statsministeren.